

Gudheds. Pedersue

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 5

1. Marts 1908.

57. Aargang

Guds Regering.

Af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 30.)

Men lad os her fremhætte nogle Spørgsmål: Tilsynder Gud kristne Konger til at kæmpe imod kristne Konger? Og kristne Undersaatter imod kristne Undersaatter? Jeg ved, at de paakalde Gud; men om hvad? Under deres Krigs bede de om hans Hjælp til at ødelægge hverandre. Denne Flirkverks-Regering og denne uægte Kristendom fremyde et forunderligt Skue, naar de bringes for Sandhedens Lys.

Man kunde spørge: Har Gud ikke givet Kongerne Fuldmagt til at regere? Jo, han har givet den til to Slags: Til den ene for at udføre visse Hensigter, som han havde for Øje med Hensyn til Nationerne; til den anden for at regere over hans Folk; — disse var lovligt kaldede og salvede af ham. Af den første Slags var Nebukadnezar; til ham gaves et Rige og Herredømme, siger Skriften, men visseligen ikke for at han skulde regere Guds Folk; thi han lod gøre et Guldbillede, som Folket maatte tilbede, og han fastede Sadrach, Mesach og Abednego ind i en gloende Ovn, fordi de ikke vilde gøre dette. Hvorfor bestod da hans Kald? for det første i at regere en ugudelig, afgudisk Nation; for det andet i at udføre Guds Villie, ved at straffe hans Folk. Da Folket, over hvilket han regerede, havde hengivet sig til Afguderi, blev en afgudisk Konge given dem som Hersker; thi endskønt Herren ikke har fragt sig Retten til at regere Verden, giver han dog Folket Konger overensstemmende med deres faldne Tilstand; og endskønt han ikke giver

dem lovlige Fuldmagt til at være hans Repræsentanter, stillet han alligevel, ifølge sit vise Forshyn, uguadelige Mænd i saadanne Stillinger, at de kunne have Magt over en uguadelig Nation, baade for at plage hin Nation og sig selv. Saaledes var det Tilfældet med Farao, Egyptens Konge, og med Salmanasser, Asshriens Konge, da han trodsede Israels Gud. Det samme var Tilfældet med nogle af Israels Konger, naar Israel gjorde Oprør, og med Belthazar, Babylons Konge, som spiste og drak med sine Hustruer og Medhustruer i Babylons Palads, da Haandskriften saas paa Bæggen: „Gud har talt dit Riges Dage og gjort Ende paa det. Du er vejet paa Vægtkaalen og funden for let.“ (Dan. 5:26, 27.). Babylon blev ødelagt, og saa fuldstændigt bleve Guds Hensigter udførte, hvad denne pragtfulde Stad angik, at Stedet, hvor den stod, nu er en Ørken. Saaledes vil ogsaa Tilfældet blive med Jordens Nationer og Konger i de sidste Dage, hvilket er forudsagt af Bakarias: „Se, en Dag kommer for Herren, og dit Bytte skal deles i din Midte. Og jeg vil sanke alle Hedningefolkene imod Jerusalem til Krig, og Staden skal indtages, og Husene plyndres, og Kvinderne skændes; og Halvdelen af Staden skal gaa ud i Landsflygtighed, men det overblevne af Folket skal ikke udryddes af Staden. Og Herren skal drage ud og stride mod disse Hedningefolk, som den Dag, han stred paa Krigens Dag.“ (14:1—3.). Læs ogsaa Ezeziel 39. Kap. Her var altsaa et af de frygteligste Blodbad, vi kunne tænke os: Armeerne bedække bogstavelig Landet, og saa forsædligt er Slagteriet, at de ikke kunne begrave de døde, men Stanken af dem skal bringe de forbogaaende til at holde for Næsen. Lustens Fugle besøles ogsaa at samle sig for at æde Kongernes, Fyrsternes og de Vældiges Kød, og alligevel ville disse Konger, Fyrster og Vældige, formedelst Forshnets Styrelse, gives Folket som en Tugtelse, at Herren maa straffe baade Konge og Folk for deres Ugudeligheds Skyld. Daniel forklarer tydelig denne Genstand i følgende Ord, naar han taler om Straffedomme, som skulle komme over Nebukadnezar. Han siger, at disse Straffedomme kom, „paa det at de, som leve, kunne kende, at den højeste har Magt over Menneskens Rige, og giver det til hvem han vil, og oprejser en nedrig iblandt Folket over det“. (4:17). En anden Pligt, som uguadelige Konger maa opfylde paa Jordens er, at blive brugt af den almægtige som en Svøbe eller et Ris til at straffe fordærvede Nationer. Dersor, da Israel havde syndet imod Gud, og Herren besluttede at revse dem, sagde han dem ved sine Profeter, at han vilde straffe dem ved Nebukadnezar, Babylons Konge. I Overensstemmelse hermed kom Nebukadnezar imod Jerusalem og bortsørte Israels Børn fangne til Babylon, tilligemed Sølv- og Guldkarrene, der tilhørte Templet. Senere hen straffede Gud Babylon for dets Overtrædelsser — Cyrus, Persernes Konge oprejstes af Gud for at revse det.

Men regerede nogen af disse Konger Guds Folk, eller blev de ordinerede af Herren? Nej; kun som hans Sværd til at udøve hans Straffedomme over Nationerne. Saaledes var det ogsaa med Alexander, Cæsar og Andre, og derfor beder Paulus de Kristne paa hans Tid om at være Konger og Fyrster underdanige. Og hvorfor? Fordi disse Mænd var befolkede i en vis Hensigt, og det var ikke de Kristne, der skulle sætte Guds Riges Anliggender i Orden eller regere Verden. Herren vilde gøre det i sin egen Tid og paa sin egen Maade; det tilkom dem at oppebte „alle Tings Genoprettelses Tid.“ En anden Klasse af Konger var dem, der blev salvede til at regerede Guds Folk, Israels Børn. En saadan var Saul, som salvedes af Samuel; ligeledes David og Salomon og mange af Israels Konger. De Konger, som var salvede og anerkendte af Herren, var ikke alene Konger, men Præster. Derfor, da Saul havde synet imod Gud, og Herrens Land havde forladt ham, „adspurgte han Herren, men Herren svarede ham intet, hverken ved Drømme, eller ved Urim, eller ved Profeterne“. (1. Sam. 28:6). Ogsaa David handlede som en Præst og kunde saa Kundstab og Åabenbaring fra Herren; thi da Saul blev forkastet, og han søgte efter Davids Liv, bad David om Livkjortelen, der benyttedes af Præsterne. „Og David sagde til Præsten Ab-Zathar: Vær hid Livkjortelen. Og David sagde: Herre, Israels Gud, din Tjener har jo hørt, at Saul søger efter at komme til Keila, til at fordærvе Staden for min Skyld. Mon Mændene af Keila skulle overantvorde mig i hans Haand? Mon Saul skal komme ned, saasom din Tjener har hørt? Herre, Israels Gud! Kære, forkynd din Tjener det. Og Herren sagde, han skal komme ned. Da sagde David: „Mon Mændene af Keila skulle overantvorde mig og mine Mænd i Sauls Haand? Og Herren sagde: De skulle overantvorde dig.“ (1. Sam. 28:9—12.). Her finde vi, at David virkelig bad Herren om Undervisning, og at han fik den. Herren havde forladt Saul og vilde ikke svare ham; men David derimod svarede han. Se ogsaa 28:2; 30:8; 2. Sam. 2:1; 5:19—25; 21:1; 1. Krøn. 14:10—14. Af det ovenanførte lære vi, at David intet foretog sig, uden at han først spurgte Herren. Salomon handlede ogsaa baade som Præst og som Konge, og der siges om ham, at han elskede Herren og vandrede efter David sin Faders Skifte. Og Herren gav ham Visdom og underviste ham i Rigets Anliggender. Naar han bad til Herren om Visdom, oplydte Gud hans Hjertes Ønske og gav ham Visdom, Rigdom og Ære. „Og Juda og Israel boede tryggeligen, hver under sit Vintræ og under sit Hjælptræ, fra Dan indtil Beerhaba, alle Salomons Dage; og da han havde fuldendt at bygge Templet, ofrede han sine Øringer og anerkendte Israels Gud; og han bad for den Nation, han regerede over, ikke ved nogen Stedfortræder, men han selv.“ „Og Salomon stod for Herrens Alter for al Israels Forsamling, og udbredte sine Hænder

mod Himmelens;" og derpaa opsendte han en Bon for sig selv, sit Folk og Nationen. (Se 1. Kong. 8, 22.). Og vi lære, at senere hen viste Herren sig for ham og sagde til ham: „Jeg har hørt din Bon og din ydmige Begæring, som du har bedet om for mit Ansigt; jeg har helliget dette Hus, som du har bygget, at jeg vil sætte mit Navn der indtil evig Tid, og mine Øjne og mit Hjerte skulle være der alle Dage. Og du, dersom du vandrer for mit Ansigt, ligesom David din Fader vandrede, med et fuldkomment Hjerte og med Oprigtighed til at gøre efter alt det, som jeg har budet dig, og du holder mine Skifte og mine Rette, da vil jeg stadsfæste dit Riges Trone over Israel evindeligen, saasom jeg talede til David, din Fader, og sagde: Dig skal ikke flettes en Mand paa Israels Trone. Dersom I vende tilbage, I og eders Børn fra mig, og ikke holde mine Bud og mine Skifte, som jeg gav for eders Ansigt, og gaa og tjene andre Guder, og tilbede dem, da vil jeg udrydde Israel fra at være paa Landet, som jeg har givet dem, og det Hus, som jeg har helliget til mit Navn, vil jeg lade fare fra mit Ansigt, og Israel skal blive til et Ordsprog og til en Spot iblandt alle Folk; og ved dette Hus, som skal blive højt, skulle alle, som gaa frem forbi det, forbauses og hvisle, og de skulle sige: Hvorfor har Herren gjort saaledes ved dette Land og ved dette Hus? Og de skulle svare: Fordi de forlode Herren deres Gud, der førte deres Fædre ud af Egypti Land, og holdt fast ved andre Guder, og tilbade dem og tjente dem; derfor har Herren ladet komme alt det onde over dem." (1. Kong. 9:3—9.).

Saaledes handlede altsaa disse Mænd, der var befuldmægtigede og bestykkede af Gud som hans Stedfortrædere paa Jorden. De modtoge deres Riger af ham; de salvedes af Guds Profeter, der modtoge Herrens Ord angaaende dem, som Tilfældet var med Saul og David; og naar de afvege fra Herren, revsede han dem eller assatte dem, som Saul og David, hvorpaa Historien om Israels Konger er et slaaende Eksempel og en paalidelig Beretning. De af dem, der var trofaste, søgte at kende Herrens Sind og at udføre hans Hensigter. Den største, kraftigste og mægtigste Fyrste, der nogensinde fandtes iblandt dem, som Nation betragtet, var Salomon, der bad Gud om Bisdom og fik den, og den Bisdom støffede Ere, Lykke, Sikkerhed, Rigdom, Storhed og Kraft. De retsærdige Konger, som modtoge deres Riger af Herren, gif derfor i Krig eller forknynde Fred ifølge hans Undervisning; de var hans Repræsentanter paa Jorden og regerede hans Folk som Herrens Salvede. Dog, selv den monarkiske Regering over Israels Hus var ikke aldeles overensstemmende med Guds Willie, men havde sin Oprindelse i Israels Børns Oprør og Stolthed, hvilke begærede en Konge af Herren, fordi de var misfornøjede med deres Dommere og ønskede at være lig de omkringboende Nationer. Det følgende er deres Ord og Herrens

Svar: „Da samlede sig alle de ældste af Israel, og de kom til Samuel i Ramia. Og de sagde til ham: Se, Du, Du er blevet gammel, og dine Sønner de vandre ikke i dine Veje; saa sæt nu en Konge over os til at dømme os, ligesom alle Hedningerne have. Men det Ord var ondt for Samuels Øjne, som de sagde: Giv os en Konge til at dømme os; og Samuel bad hdmhgelsen til Herren. Og Herren sagde til ham: Hør Folnets Røst i alt det, som de tale til dig, thi de have ikke forkastet dig, men mig have de forkastet, at jeg skal ikke regere over dem. Efter alle de Gerninger, som de have gjort, fra den Dag jeg opførte dem fra Egypten, og indtil denne Dag, da de have forladt mig, og tjent andre Guder; saaledes gøre de ogsaa ved dig. Saa hør nu deres Røst; dog skal du vidne klarligen for dem og forkynde dem Kongens Vis, som skal regere over dem. Og Samuel sagde alle Herrens Ord til Folket, de som begæredes en Konge af ham. Og han sagde: denne skal være Kongens Vis, som skal regere over eder: Han skal tage eders Sønner til at sætte for sig hos sine Bogne og iblandt sine Rytttere, og at de skulle løbe frem for hans Bogn. Og til at sætte sig Hovedsmænd over Tusinde, og Hovedsmænd over Halvtresindstyve, og til at pløje hans Bløning, og til at gøre hans Krigs-Tøj og hans Bogn-Tøj. Og han skal tage Eders Døtre til Apothekerske, og til Kokkepiger og til Bageriske. Han skal og tage eders Agre og eders Bingaarde, og eders Oliegaard, de som ere gode, og give sine Tjenere. Og af eders Sæd og eders Vingaard skal han tage Tiende, og give sine Hofsretjente og Tjenere. Og eders Tjenere og eders Tjenestepiger og eders udvalgte, bedste, unge Karle og eders Asener skal han tage og bruge til sin Gerning. Han skal tage Tiende af eders smaa Kvæg, og I skulle være hans Tjenere. Og naar J da raabe paa den samme Dag over eders Konge, som J have udvalgt eder, da skal Herren ikke svare eder paa den Dag. Og Folket vægrede sig ved at høre Samuels Røst, og de sagde: Ingenlunde, men der skal være en Konge over os. Og vi, vi ville ogsaa være som alle Hedningerne, og vor Konge skal dømme os, og drage ud for vort Ansigt og føre vores Krigs. Der Samuel havde hørt alle Folkets Ord, da talede han dem for Herrens Øren. Da sagde Herren til Samuel: Hør deres Røst, og lad en Konge regere over dem; og Samuel sagde til Israels Mænd: Gaar hver til sin Stad.“ (1. Sam. 8:4—22.).

Vi se, at dette mishagede Herren; de imodstode hans Raad; men estersom de vare hans Folk, lyttede han til deres Forlangender og opfyldte deres Ønske; han fandt sig forpligtet til at opfylde sine Lovster, og dersom de ikke fuldkommen vilde vandre efter den Regel, han forestrev dem, vilde han give dem en Regering efter deres eget Forlangende, som, omendskondt den ikke var saa god som den, han foreslog, alligevel funktioneredes, og da denne Orden engang var stadsfæstet, havde de Konger, der vare bestikkede og salvede af ham, fuldkommen Ret til at

se hen til ham om Bejledning, som de ogsaa fik, og forsaavidt de adløde hans Billie som hans Repræsentanter, velsignede han dem. Thi Kongerne kunde ikke dadles for den Orden, som fandtes; de vare ikke Øphavet til Regeringen, men det var Folket; og alt, hvad de kunde gøre, var at regere overensstemmende med Guds Bejledning.

Men dette var ikke en fuldkommen Regering. Herren havde noget langt helligere for Øje, noget, hvormed Verdens Frelse og Lykkelighed var forbunden: En Retsfærdigheds-Regering, naar ikke alene een Nation, men alle Jordens Riger og Magter skulde gives til Guds Søn og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk skulde tjene og adlyde ham; og da Jordnen med dens Beboere tilhører ham, skal han regere den. Saaledes vil Tilfældet blive, som vi herefter ville vise, og et System vil blive indført, som ikke blot skal gavne een Nation, men som vil styre og velsigne hele Menneskeslægten og ophøje og lykkeliggøre hele Verden. Alle de Ting, som have eksisteret, have kun været midlertidige Foranstaltninger, afpassede efter Menneskenes Svaghed, Uvidenhed og Ugudelighed, i de mørke Tidsalder under Satans Herredømme. Hvis det ovenafsnorte er Tilfældet med Hensyn til den bedste af disse Regeringer, nemlig Israels Hus, hvad er saa deres Stilling, der regere uden nogen som helst Paastand paa at have faaet deres Fuldmagt og Regentskab af Gud? Man kunde spørge: Hvad kan der gøres under disse Tingenes Tilstand? Hvorledes skulle de ordnes? Dette er værd at henvende vor Opmærksomhed paa; men da vi ville anvende Tiden herpaa senere, ville vi være tilfredse med at sige, at dette er Guds Værk og ikke Menneskers. Han har disse Ting i sin Haand, og han maa ordne dem. Forvirring, Omvæltning og Oprør ere ikke de rette Midler til at bringe disse Ting i Orden; thi da Verden allerede er ond, vil dette kun gøre den endnu værre. Desforuden ere ikke Nutidens Konger og Regenter mere ansvarlige end andre; de have ikke dannet Nationerne, som de ere, men de fandt dem i den Tilstand. Heller ikke ere de beskiftede til at regere Verden, og ingen af dem paastaar dette. Ifølge deres højeste Begreber vilde deres Magt være indstrækket til deres egne Nationer. Nogle af Jordens Konger og Dronninger synes at drives af det Ønske at befordre den Nations Lykke, som de ere forbundne med, og over hvem de regere. Dronningen af England er næsten almindeligt elsket af sine Undersaatter, og det med Rette; hun har været mild og fredelig i sit Levnet, og hendes Herredømme har været saa retfærdigt, som det er muligt for en Regering at være under de stedfindende Omstændigheder. Hvis der findes Under, saa har hun ikke bevirket dem; hun fandt dem saaledes. Hun har holdt den Vagt, som hun sluttede med Nationen, og har søgt at fremme sine Undersaatters Bel, og de skyldte hende Trost og burde vise hende Lydighed. Og da hun ligesaa lidt som nogen anden Monark er beskiftet til at opbygge Guds Rige eller til at grundlægge et almin-

deligt Herredømme, da hun er uden Fuldmagt fra Gud, er det maaske saa god en Regeringsform, som kan findes. Den russiske Kejser besidder, uagtet alle sine Regeringsfejl, mange gode Karaktertræk; paa en Maade synes han at have Ørefrygt for Gud. For nogen Tid siden, da der udbrød Kolera i St. Petersburg, troede Indbyggerne, at deres Vandposter vare blevne forgiftede: en stor Mengde Mennesker samledes i den Hensigt mulig at opdage og straffe Gerningsmændene. Øphidselsen var meget stor. Da Kejseren satte at høre om Opløbet, stundte han sig at komme iblandt dem og sagde: „Mine Børn, Jætage fejl, hvis Jæt tro, at Bandet er bleven forgiftet, og at dette er Aarsagen til eders Bedrøvelse; dette er en Straf fra Gud; lader os dersor falde ned for ham og bede ham at borttage Plagen fra os,” hvorpaas han knælede ned i Folkets Midte og bad Herren at borttage det onde fra dem. Han har en fast Overbevisning om, at Herren har en Gerning for ham at udføre paa Jordens, og heri kan han maaske have Ret. Endskønt han ikke er beskikket til at grundlægge Guds Rige paa Jordens, kan han alligevel være falset, ligesom Cæsar, Nebuchadnezar og andre til at være en Svøbe for Nationerne og saaledes opfylde sin Bestemmelse; thi da vi ere ved Udbruddet af store Begivenheder, og en frygtelig Dom forestaa Nationerne, maa nogle kraftige Midler anvendes i denne saavel som i andre Tidsalder for at bringe disse Ting i Udførelse.

Nogle kunne maaske indvende imod det foregaende, at Paulus figer: „De Øvrigheder, som ere, ere beskikkede af Gud.“ Det samme figer jeg; men ikke alle Øvrigheder, der ere beskikkede af Gud, regere til hans Øre, ejheller ere de alle forbundne med hans Regering og hans Rige. Nebuchadnezar og Beltsazar vare beskikkede af Gud, men de vare begge Afgudsdyrkere. Chrus var beskikket af Gud, men han var en Hedning. Gud ordner sine egne Anliggender, og medens Verden er i en afgudsdyrkende, frasalden og oprørst Tilstand, styrer han formedelst sit Forsyn Nationernes Affører, som Daniel figer: „Paa det at de, som leve, kunne kende, at den Højeste har Magt over Menneskens Rige, og giver det den, han vil, og oprejser en nedrig iblandt Folket over det. (4:17.). Men andre ville fortælle os, at Paulus figer, at vi skulle „være de foresatte Øvrigheder underdanige“. Jeg figer det samme. Gud vil grundfæste sin egen Regering. Menneskenes Underfundighed, Oprør og Uenighed vil ikke gøre det; det er rigtigt for velsindede Personer at vente paa Herrens Tid og være fredsomme og rolige og bede for Konger, Regenter og Øvrigheder. Dette var, hvad Jeremias lært Israels Børn at gøre; „Og søger Stadens Fred, til hvilken jeg lod eder bortsøre, og beder for den til Herren; thi naar den har Fred, have ogsaa Jæt Fred.“ (29:7.) Det er tydeligt af det, der er sagt, at der er ingen retmæssig Regering eller Regent paa Jordens Overflade; at der ikke er nogen Konge, som er salvet og lovlig beskikket af Gud, og at de ikke funne

gavne Verden, hvormeget de end maatte føle Tilbøjelighed dertil; thi det ligger udenfor Grænserne af deres Hærsker-Omraade og fordrer en Kraft, Månd og Forstand, som de ikke besidde. Vi se endvidere, at Oprør, Usred og Opstand ikke er Maaden, hvorpaa det kan gøres. Der kræves mere Visdom end den, som Kejserer, Konger, Fyrster eller de forstandigste Mænd besidde, til ud af det vilde Kaos, Glendighed og Ødelæggelse, som har spredt sig ud over Verden, at frembringe den smukke Orden, Fred og Lykkelighed, der er sildret af Profeterne som Guds Riges Regering.

(Fortsættet.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaaer den 1. og 15. i hver Maaned

Søndag den 1. Marts 1908.

Mormons Bog og Spaulding-Manuskriptet.

Siden Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har denne været underkastet almindelig Kritik fra alle Sider og næsten fra ethvert Hold. Marsagen til denne Kritik skriver sig for det første fra Uvidenhed og Indstrenghed og fra Ulyst til at se Sagen fremstillet i det rette Lys, dernæst til sine Tider fra Ondskab, men i alle Tilsælde uden nogen sand Grundvold, og naar Sandheden er blevet tilbuddt fra vor Side, er den som Regel blevet tilsidset og foragtet. Særlig mod Mormons Bog er der fra Tid til anden blevet rettet en stærk Kritik, støttet paa den Paastand, at den har sin Oprindelse i Spaulding-Romanen. Da vi ere overbeviste om, at der er mange, som ikke have noget Begreb om, hvad Spaulding-Manuskriptet er, ville vi her forsøge paa at give enkelte Oplysninger desangaaende, og vi haabe, at de Aviser, der have forsøgt at fremsette Ideer, de ikke ere bekendte med, ville være saa venlige nu da Læjlighed gives, at fremstille Sandheden for Offentligheden i det rette Lys. Forresten maa vi beklage at noget Blad i et saa oplyst Land som Danmark vil prøve paa at tilbyde sin Læsekreds et saadant Stof; thi den Historie om Forbindelsen mellem Mormons Bog og Spauldings-Romanen er for mange Aar tilbage blevet fuldstændig gendrevet og tilintetgjort, hvilket vi her ville bevise:

Det omtalte Manuskript blev i Aaret 1809 skrevet af en Mand ved Navn Salomon Spaulding, som boede i New Salem, Ashabula County Ohio. I Egnen deromkring fandtes noget, der antoges for at være Gravhøje og Forskansninger, hvilket tydede paa, at et Folk havde boet der for maaske flere Hundrede Aar tilbage, og Hr. Spaulding, der var en begavet Mand, skrev da fantastisk en Historie eller Roman om et Folk, som havde

beboet og opbygget denne Del af Landet. Hvad han her skrev har siden, saavel i Familien som blandt andre, været kendt under Navnet »The Spaulding Manuscript.«

I Aaret 1820 modtog Ynglingen, Joseph Smith første Gang Aabenbaring fra Herren, og i Aaret 1823 blev han af Engelen vist Optegnelserne til Mormons Bog, som vare forvarede i „Cumorahøjen“, beliggende omtrent en dansk Mil fra Byen Palmyra, i den vestlige Del af Staten New York. I Aaret 1829 blevé disse Optegnelser eller Gulddråper overleverede til ham af Engelen Moroni, og fra disse oversatte han, ved Hjælp af Urim og Thummim, og med Bistand af Oliver Cowdery som Skriver, hvad der idag er kendt under Navnet Mormons Bog. Ikke saa snart var det bleven vitterligt, at Joseph Smith erklærede, at Gud havde aabenbaret sig for ham, og at Engelen havde overleveret ham disse ældgamle Optegnelser, før alle Slags løgnagtige Beskyldninger blevé satte i Omloeb mod ham; blandt hans Fjender var der en Mand ved Navn Philastus Hurlburt, som havde hørt angaaende Spaulding-Manuskriptet, og snart begyndte han at indhente Erklæringer, der senere viste sig at være falske, fra forskellige Personer angaaende Ligheden mellem dette Manuskript og Mormons Bog. Tilsidst opnæede han at laane det fra Spauldings Enke med Øfste om at give det tilbage, da det i Familien var anset som en Helligdom; men han holdt ikke sit Øfste, idet Manuskriptet aldrig senere blev bragt tilbage til Familien, men forsvandt, og man hørte intet om det i herved et halvt Hundrede Aar.

I dette lange Tidsrum fik de Sidste-Dages Helliges Fjender rig Lejlighed til fra Tid til anden at udsprede falske Rygter angaaende Formodningerne om Ligheden mellem Mormons Bog og Spaulding-Romanen. At den hele Historie er grundet paa løgnagtige og falske Optegnelser, er kommet for Dagen lys paa følgende Maade: Omkring ved Aarene 1839—40 købte en Mand ved Navn L. L. Rice „The Painsville Telegraph,“ et derværende Dagsblad, af en Hr. Howe, i hvis Baretægt Hr. Hurlburt havde overladt Manuskriptet. Senere hen opnævede Hr. Rice sin Forretning i Painsville og dannede sig et Hjem i Honolulu paa Sandwichøerne, medtagende sine Bøger og Papirer.

I 1884 besøgte Hr. James H. Fairchilds, daværende samtid nuværende Præsident af Oberlin Kollegium, Ohio, Hr. Rice paa Sandwichøerne, og bad om hans Tilladelse til at gennemse hans mange Bøger og Dokumenter for om muligt at finde nogle Anti-Slave-Dokumenter, som Hr. Rice havde været meget interesseret i, medens han boede i de Forenede States. Ved Undersøgelsen af de mange Papirer fandtes blandt disse det saa længe savnede Manuskript, mørket udenpaa: „Manuskript. Fortælling af Solomon Spaulding.“ Det blev omhyggeligt gennemlæst af Præsident Fairchilds, og senere hen, i Januar 1885, udkom der i „The Bibliotheca Sacra“ en Beretning fra Præsident Fairchilds, hvori

han forklarer, hvorledes han fandt Manuscriptet, samt erklaerer, at det ikke i mindste Maade stemmer overens med Mormons Bog, da hverken Navnene eller de historiske Begivenheder have det mindste tilfælles; den eneste Lighed er, at de begge omtaler tabte Stammer.

Det ses saaledes, at de mange Beskyldninger, som fra Tid til anden have været rettede mod Mormons Bog ved at sætte den i Forbindelse med Spauldings-Romanen, ere falske og ugrundede, og de som mulig twivle om vores Udsagn, kunne, hvis de ønske det, faa vores Bidnesbyrd konstaterede ved at henvende sig til Oberlin Kollegium, Ohio, hvor det omtalte Manuscript er opbevaret — altsaa ikke i „Mormonernes“ Hænder, men i et af Unionens ledende Kollegiers Varetægt.

Vilde det ikke være paa Tide, om Folk ad faktist Bei grundigt vilde undersøge en Sag, førend de blindt og fordomsfuld tæller deres Dom i den? Thi Kendsgerninger ere Ting, som ingen kan tilintetgøre, og enhver burde erindre det uomstødelige sande Ordsprog, at:

„Man maa mange Spader have,
Før man Sandheden begrave.“

— S. R.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Missionærer fra Idaho ankom efter en heldig Overrejse til København den 22. Februar, og vi byde dem hjertelig Velkommen. Deres Beskikkelse er som følger:

John H. Berg fra Basalt til Kristiania Konf.; Engwal G. Hendriksen fra Eggin til Trondhjem Konf.; James O. Petersen fra Schelle til København Konference.

Afløsning. Efter et vel og hæderligt udført Arbejde løses følgende Eldster fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien, for at rejse hjem med Danipst. „Canada“, der afgik fra Liverpool den 27. Februar, og vi ønske dem alle en lykkelig Hjemrejse:

Elmer H. Jørgensen fra Kristiania, til King, Utah.

Alfred C. Nielsen fra Aarhus, til Draper, Utah.

Peter A. Nielsen fra Aarhus, til Draper, Utah.

Olaf F. Olsen fra København, til Grace, Idaho.

Ben. D. Jensen fra København, til Chesterfield, Idaho.

Den sidstnævnte Broder blev afløst paa Grund af daarligt Helsbred.

Foraarskonferencerne.

Foraarskonferencerne bestemmes herved at afholdes som følger, begyndende Lørdag Aften og fortsættes de tre paafølgende Dage:

I København den 28. Marts.	
" Aarhus	4. April.
" Aalborg	11. "
" Bergen	18. "
" Trondhjem	25. "
" Kristiania	2. Maj.

Søndagsskolerne ville holde Konference Søndag Formiddag; Præstedomsmøder Mandagen; Nadversmøde Mandag Aften og Ungdomsföreringens Møde Tirsdag Aften.

Fra Søndagsskolerne og Ungdomsföringerne udbedes en fuldstændig Rapport over det Arbejde, som er udført siden deres sidste Konference, hvilket for sidstnævntes Vedkommende menes aarlig; Rapporterne burde indeholde Antal af afholdte Møder, Antal Funktionærer og Medlemmer, samt den finanzielle Forfatning og Udsigterne for Fremtiden.

Dødsfald.

Augusta Sofie Harder Pedersen, født den 21. Marts 1858 i Knudstrup, Gerslev Sogn, Sjælland, afgik ved Døden den 24. Januar 1908. Hun annamnede Evangeliet i Aaret 1877 og emigrerede til Utah i 1882. Hun blev gift med Broder Frederick J. Petersen i Salt Lake City, og har boet der i Byen hele Tiden. Hun var sygelig i længere Tid, men maatte til sidst give efter for Dødens sterke Haand. Hun blev Moder til 6 Børn, hvoraf 5 ere ilive og begræde hendes Bortgang.

Søster Pedersen var i alle Henseender en udmarket Kvinde, tro Hustru og en kærlig Moderator, elsket og agtet af alle, som kendte hende.

— Anna Marie Sørensen, Hustru af Hans Olaus Sørensen, afgik ved Døden i Leamington, Utah, den 6. Januar 1908, 17 Timer efter hendes Mands Hjemkomst fra en Mission til Kristiania Konference, Norge. Eldste Sørensen blev afløst paa Grund af hendes Sygdom og nædede netop hjem tidsnok til at sige Farvel til hende. Søster Sørensen blev født i Landskrona, Sverige, den 9. April 1842, annamnede Evangeliet i 1867 og kom til Utah i 1874. Hun var en god og trofast Sidste-Dages Hellig og efterlader sig 4 Børn.

Broder Sørensen sendes hermed de Skandinaviske Helliges og Medeldstors inderligste Sympati.

Tankesprog. Der er et skønt Princip, som den, der er blevet forurettet eller tror sig at være, vilde for sin egen Skyld gøre vel i at efterfølge: — „Undskyld det halve og tilgiv Resten.“

— J. R. Paxton.

Fædres Ansvarlighed.

(Af Fru Mary E. Teats.)

Det var med bedrøvede Følelser at et Selskab var samlet ved Fro-kosibordet i Hr. Browns Hjem. Husets Yndling, den ældste Søn, skulde forlade det gamle, kære Hjem og rejse ud i den store ukendte Verden for at prøve sin Lykke og erhverve sig et beromt Navn.

Afstedstunden var forhaanden, da man nødtes til at byde hver-andre Farvel. Med en Vængstelse, som kun en om Moder kender til, trækkede hun Sønnen til sit Hjerte i en kærlig Omfavnelse og sænkede sig derpaa i Stolen.

Faderen fulgte Sønnen til Haveporten, og blandt hans formanende Ord til ham siger han: „Min Søn, vær god mod mine Børnebørn.“

Sønnen svarede, „men Fader, jeg er jo ikke engang gift!“

„Vigemeget, min Søn; men husk paa din Faders Afstedssord, og vær god mod mine Børnebørn.“

Den unge Mand grubledе alvorlig over Faderens Ord, og han kunde ikke komme til nogen anden Slutning, end at det ikke mente noget andet, end at han skulde leve et rent, ædelt, ørligt og skiffligt Liv, som det summer sig en ung Mand at gøre. Mangen en Gang naar Fristelsen kom over ham, for at forføre ham til at gaa paa Afveje og forlade Dydens og Bligtens Sti, kom Faderens Formaning ham ihu, der havde en fortryllende Kraft over ham. Jo mere han tænkte paa denne Paamindelse, desto dybere fæstede den Rod i hans Hjerte, og en Faders Ansvarlighed stod mere og mere udfoldet for hans Blif. Han indsaa for det første, at det var absolut nødvendigt at opretholde Guds fundimentale Lov, — at bevare og vedligeholde Livskraften som en Arv til hans „Faders Børnebørn.“

For det andet, følte han, at han maatte holde sine Tanker rene, — fri fra smudsige Fantasibilleder og vanhellige Forestillinger, „thi ligesom han tænker i sit Hjerte, saa er han,“ (Ordsp. 23:7.) og saaledes vil hans Afkom i en høj Grad være. Urene Tanker have næsten uden Undtagelse urene Handlinger tilfølge.

For det tredje forstod han, at for at kunne holde sine Tanker rene, maatte han afholde sig fra stimulerende Føde, berusende Drikke og To-hæk i enhver Form og Skikkelse. Disse, der have en Tilbøjelighed til at pirre og tilskynde Lidensfaberne, vilde sikkert forhindre Muligheden af hans Godhed mod hans Faders Børnebørn.“

Hvis denne unge Mans Forældre havde fra deres Sons spæde Barndom lært ham at iagttage Hellighed og Renhed i hele hans Væsen, og saa, naar han blev sluppen ud fra Barndommens sollyse Omgivelser til Ungdommens videre Felt, de atter paamindede ham om en Faders Ansvarlighed; hvis de havde fortalt ham, at paa et Sted i denne stønne-

Verden Gud lod opvokse og uddanne en Sjæl, som uden Tvivl i Fremtiden vilde blive hans Brud og Livsledsagerinde, og at han maatte leve et lige saa rent og ædelt Liv som det, han forventede hans tilkommende Brud skulde gøre, da vilde det have været meget lettere for ham paa en intelligent Maade at opklare Meningen med Faderens Ønske.

Kun saa langt som Forældrene paa en from og vis Maade undervise deres Børn angaaende deres Herkomst og Oprindelse og om Kønslivet, ville de saa en rigtig Burdering af det sande Forældreansvar og det ædle og opøjede Privilegium og den store Værdighed, der gives dem i at „meddele og forplante Liv.“

„Salige ere de rene af Hjærtet,“ thi de skulle se Guds Billede i deres egne Børn og i deres „Forældres Børnebørn.“

— »Character Builder.«

Den fornyede og rensede Jord.

I vor 10. Trosartikel læse vi: „Vi tro, at Kristus vil personlig regere paa Jordens, og at Jordens vil blive fornyet og saa sin paradisiske Herlighed.“ Dette er noget, som de Sidste-Dages Hellige sku imøde med længelsel fuld Forventning; en Tid, da Synd og Ugudelighed skal blive bortfejet fra Jordens, og Sandhed, Retsfærdighed og Kærlighed være overslædig i Menneskenes Hjørter, — naar han, som er Vejen, Sandheden og Livet skal personlig regere blandt sine Hellige. Alle som kunne forvente at bo paa den fornyede Jord maa forud bereedes, renses og lutres fra Synd og al Jordens Besmittelse, thi intet vanhelligt eller urent vil finde Plads i Guds Rige. Jordens selv maa ligeledes undergaa den samme Renselsesproces, og Orson Pratt siger følgende desangaaende; „Som Jordens i Noahs Dage blev renset fra Synd ved at blive døbt i Vand, maa den igen renses førend den kan blive usorgængelig og udødelig. Den maa renses ved Ildens Element der skal udbredes over hele dens Overflade. Hvorfor? For at lутre den fra dens Synd og Overtrædelser paa samme Maade som de Sidste-Dages Hellige forvente at blive mere fuldstændig rense og helliggjorte ved den Helligaands Daab af Ild end ved Vanddaaben alene.“

Saaledes maa denne Jord i Herrens bestemte Tid først blive døbt med Ild og derpaa med den Helligaand. Ilden vil fortære alle de „hovmødige og hver som gør Ugudelighed“ og udslette dem af deres Tilværelse, (se Mal. 4: 1.). Ja, alle lastefulde, fordærvede, ryggesløse, ugudelige og ulydige Personer, som ikke ville holde Guds Bud skulle paa den Dag være som Halm, og Ilden, som brænder dem, skal ikke levne dem hverken Rod eller Gren.“

Naar dette er fuldbyrdet, da vil Jordens generholde sin paradisiske Herlighed, som den havde i Begyndelsen, da Gud skabte den og sagde,

at alt var saare godt. Og Esaias' Profeti kommer da til at gaa i Øp-
syldelse naar han siger: „Hver Dal skal ophøjes, og hvert Bjerg og Høj
skal fornedres; og hvad som er krumt, skal blive jævnt, og det knudrede
skal blive, som en slet Dal. Og Herrrens Herlighed skal aabenbares; og
de skulle se, ja alt kæd det, som Herrrens Mund har talet.“ (40: 4. 5).

— J.

Kristelig Psykologi.

„Deseret News“ Læsere ere interesserede i Verdens religiøse Begivenheder. Dersor lægge vi Mærke til en ny religiøs Bevægelse, som kaldes „Kristelig Psykologi“. Bisshop Samuel Fallows i Chicago og Rev. Drs. Worcester og M. Comb i Boston omtales som Lederne i denne Bevægelse.

Den bestaar fornemmelig i at helbrede ved Tro. Bisshop Fallows skal have sagt, at Kirken for at kunne bestaa maa meddele til Legemet ligesaa vel som til Sjælen. Som Folge heraf har han bekendtgjort, at der i hans Menighed, som bærer Navnet „St. Paulus reformierte episkopale Kirke“, vil indsøres den materielle Gerning, der indbefattes i „Kristelig Psykologi“, med Udsættelse af ledende nervelhndige Mænd og andre af Chicago's Læger. Denne Helbredelsesbevægelse siges ogsaa at have vundet stor Tilslutning blandt Methodisterne.

Den er ikke forbunden med nogen Fanatisme. Organiske Sygdomme ville blive behandlede af kyndige Læger, og Troskuren vil tjene som en Medhjælper. Kristelig Psykologi sigter ogsaa til at helbrede andre Sygdomme og Besværligheder i den menneskelige Organisme, saasom: Opiumsvanen, Drifkelysten, Mangel paa Selvtillid, Virrelighed, Angstelse, Brede, Frygtagtighed og Viljesvækkelse. Alt adspredte Patienternes Tanker fra virkelige eller indbildte Sygdomme eller Nerveonader, som mere eller mindre kunne eksistere, er denne nye Bevægelses Hovedmission. Den er „Kristelig Bidensfab“, for saa vidt som den giver det aandelige Fortrin for det materielle. Men den strækker sig endnu længere, idet den paa-tager sig at raade Bod paa saadanne Sygdomme som Tysusfeber, Smækopper, Skarlagensfeber, Disteritis, Lungebetændelse og andre farlige Sygdomme, der kreve mere end Tro alene for at kunne helbredes. En Hoste eller Skulder, der er kommet af Led, en brækket Næse, Arm eller Ben vil øjeblikkelig blive behandlet af Kirurgen og de organiske Sygdomme af Lægerne.

Det viser sig, at alene Bekendtgørelsen af denne nye Bevægelse har bragt en Mængde lidende Personer til Bisshop Fallows. De lamme, halte og blinde komme til hans Møder, og de gaa hjem igen mere trøstede og beroligede, end da de kom, og mere syfist skikkede til at lade Naturkræsterne udføre deres normale Arbejde.

Behandlingen af tre Personer maa der især lægges Mærke til. De kom alle en Eftermiddag til Bisoppens Klinik i hans Kirke. En Mand, der ikke havde smilet i flere Maaneder, forlod Bisoppen med et opklaret Ansigt. Hans Hustru og Datter vare med ham, og de vendte alle hjem med godt Haab i deres Hjørter. Manden havde haft den sidste Ide, at han var bestemt til at dø af et Hjærteonende. Den anden fortalte Bisoppen, at han følte, at han var nær ved at miste Forstanden; han gif hjem styrket i sit Sind og fuld af Selvtillid. Den tredje havde bestemt sig til at begaa Selvmord, men ved Bisoppens rørende og opmuntrende Tale fik han et andet Sind, og hans frugtelige mørke Tanker veg fra ham, da han lettet i Hjærtet forlod Kirken.

Bisop Fallows forklarer sin Fremgangsmaade saaledes: „Min Behandling af de lidende er ingen Hemmelighed. Først anvender jeg den psykiatriske Methode — jeg giver menneskelige Raad, Vink og Overtalelser. Jeg appellerer til Fornuftens og opmuntreder saaledes den lidende og haablose. Jeg fremholder og gentager visse almindelige fornuftige Ideer, indtil den indre Bevidsthed hos Patienten opvækkes. Jeg bringer den bedste kristelige Vidensstab og de bedste materielle Lægemidler. I Nærrelater er Videnskaben stredet fremad i dens Gransning paa det medicinske Omraade, og jeg erkender dette. Men jeg behytrer mig ogsaa af skjulte Sandheder, der ere fremsatte af Fru Eddy, som sammenføjer de helbredende Principper i Kristi Lære med de bedste Mediciner. Jeg tror, jeg har fundet det gavnligste af alle Hjælpemidler; thi ved det oplives Haabet, og Selvtilliden bliver genoprettet.“

Denne Bevægelse i de kristne Kirker er mærkværdig. Det er ikke ret længe siden, at de fleste af de orthodokse Præster ansaa dem, der troede paa Helbredelsesgaven formedelst Kristus, for Kætttere. Da Profeten Joseph Smith først fremstod og prædikede Helbredelsens Evangelium ved Troen paa Kristus, blev han modtagt allevegne, men Sandheden af dette Princip vinder mere og mere Hedsfæste i Verden. De orthodokse Præster ere blandt de sidste, der ville antage denne Sandhed, skønt det nu dages stærkt, og dette kan tilskrives det Sidste-Dages Evangeliums store Lys, som nu er kommen, der oplyser Verden og viser den, hvilke Besignelser der kan erholdes formedelst Tro. Mænd og Kvinder ville engang erkende, at Evangeliet tilbyder ikke alene Frelse og Befrielse fra Synd, men ogsaa fra Syndens Folger, der indbefatter Sygdom og sociale Ønder. Den sidste Fjende, som maa overvindest, er Døden. — Deseret News.

Tankesprog. Lykken her i Livet beror mindre paa, hvorledes det gaar os, end paa, hvorledes vi bører vor Skæbne.

Februar.

Jeg bærer et Haab i mit Hjerte,
jeg hørte en Værkes Røst,
en Baarbebuder derude
som sang i skælvende Lyst.

I alt det tytte og øde
hørte jeg Tonernes Tog,
i alt det stivnede døde
var der et Hjerte, der slog.

Vær hilset, du flyvende Sanger,
som stirrer dig vide ud
og skimter Baargry deroppe
og bringer mit Hjerte Bud,
som saa Livskilderne springe
i Sonrenes Paradis
og bragte med spislende Vinge
den første spirende Pris!

Jeg venter det store Under,
forløsende mildt over Bang
naar gennem de knoppede Skove
gaar brusende Fuglesang.

Jeg veed det, veed det tilvisse
du sejrer, stigende Sol! —
Det var under Knydelmissie;
jeg hørte en Værke gol.

N. P. Lindhardt.

Indhold:

Guds Regering.....	65	Dødsfald	75
Redaktionelt:		Tankeprog	75, 79
Mormons Bog og Spaulding's- Manuskriptet	72	Fædres Ansvarlighed	76
Unkomst og Bestiffelse	74	Den jorndede og rensede Jord	77
Afløsning	74	Kristelig Psykologি	78
Forsaarskonferencerne	74	Februar (Poesi)	80